

na zabavené věci podle §§ 252 a 39 č. 2 ex. ř. nepřipustnou, poněvadž jde o věci, které jsou příslušenstvím nemovitostí, nelze řešiti pro nějakou dobu již minulou, nýbrž musí se řešiti podle doby zabavení sporných věcí a za předpokladu, že jich právní povaha příslušenství, která samostatnou exekuci vylučuje, trvá také ještě v čase vynesení rozsudku první stolice. To plyne jasně z § 406 c. ř. s., jenž ovšem mluví o odsouzení k nějakému plnění, musí však býti vykládán v širším smyslu, že totiž v čase vynesení rozsudku musí býti nárok oprávněn, takže zásada § 406 c. ř. s. platí všeobecně také pro spory určovací, kde o plnění nejde. Mýlným jest názor stěžovatelčin, že stačí zjištění procesního soudu, že sporné věci byly příslušenstvím v době prodeje nemovitostí, když žalovaní prý netvrdí a neprokázali oddělovací čin nového vlastníka, takže zmíněné věci zůstaly ke hlavní věci v poměru příslušenství i na dále. Žalovaní však tvrdili okolnosti, z nichž jde najevo jasně, že movitosti, které podle vůle dřívějšího vlastníka s jeho nemovitostmi jako s nejpodstatnější částí jeho podniku byly spojeny pro zvláštní potřeby tohoto podniku a tak se staly jeho příslušenstvím, tohoto právního rázu pozbyly, protože zcizené nemovitosti podle vůle nového vlastníka neslouží již potřebám původního podniku a jich sloučení s nemovitostmi stalo se bezpředmětným. Sporné movitosti byly podle toho od podniku, jemuž s nemovitostmi sloužily, odloučeny a nabyly tím právní povahu věcí úplně samostatných na osudu nemovitostí na dále již naprosto nezávislých. Tvrdí-li žalovaní, že nastala taková změna v určení a tím také v povaze zabavených věcí, pokládá odvolací soud právem za nutno, by bylo zjištěno, pokud toto tvrzení odpovídá pravdě a které ze zabavených věcí touto změnou jsou postiženy, které tedy z nich jsou dosud příslušenstvím zcizených nemovitostí a které nikoli, a pro zjištění toho jest doplnění odvolacím soudem nařízené zcela vhodným prostředkem.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. března 1926 R I 58/26.

Dr. Grešl.

Zrušení veřejné společnosti a § 9 ex. ř.

Na domě čp. 82 v Ch. vtěleno jest podle rozsudku právo zástavní za vykonatelnou pohledávku firmy Obchodní mlýny J. K. nástupci A. a B.

Předkládajíce úřední potvrzení, že protokolovaná veřejná

obchodní společnost Obchodní mlýny J. K. nástupci A a B., jejímiž veřejnými společníky byli A. a B., zrušena byla dohodou společníků a v důsledku toho firma tato z firemního rejstříku vymazána, navrhli A. a B. exekuci nucenou dražbou domu čp. 82 v Ch. a první soudce exekuci tuto povolil.

Na stížnost dlužníka proti povolujícímu usnesení podanou rekursní soud změnil usnesení prvního soudu a návrh na povolení exekuce zamítl z těchto důvodů: Již z návrhu na povolení exekuce vychází, že stranou oprávněnou jest protokolovaná firma Obchodní mlýny J. K. nástupci A. a B. — nikoliv tedy navrhovatelé A. a B. Návrhu připojené úřední potvrzení není listinou ve smyslu § 9 ex. ř., která by prokazovala, že nárok v exekučním titulu uznaný s osob tam pojmenovaných přešel na ty osoby, od nichž zde exekuce navržena byla. Z potvrzení toho není zřejmým přechod pohledávky zrušené firmy na navrhovatele a není z něho zřejmo, zda zařízena byla likvidace zrušené společnosti a kdož jsou likvidátory (čl. 133 a násl. obch. zák.) oprávněnými zrušenou společnost zastupovati. Byť i byli navrhovatelé jedinými veřejnými společníky zrušené společnosti, není tu přece způsobem v § 9 ex. ř. vyznačeným prokázán přechod pohledávky vymáhané na ně tak, aby k jejich návrhu exekuce na základě titulu znějícího na zrušenou společnost mohla býti povolena.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vymahající strany, změnil napadené usnesení a obnovil usnesení prvního soudu z těchto důvodů.

Jest nesporno, že v exekučních titulech, na jejichž základě byla exekuce povolena, jest jako oprávněna označena veřejná společnost protokolovaná pod firmou »Obchodní mlýny J. K. nástupci A. a B.« Vymahající věřitelé A. a B. prokázali úředním potvrzením krajského soudu, že tato veřejná společnost, jejímiž veřejnými společníky byli jen oni, byla dohodou zrušena a firma společnosti z obchodního rejstříku vymazána. Toto úřední potvrzení postačí v tomto případě k průkazu, že nárok určený v exekučních titulech přešel na vymahající věřitele (§ 9 ex. ř.). Veřejná obchodní společnost není právnickou osobou, třebaš společenské jmění za trvání společnosti tvořilo samostanou část jmění společníků, oddělenou fakticky i právně od jejich soukromého jmění. Tím nepřestalo býti jméním společníků. Byla-li společnost zrušena a nedošlo-li k likvidaci, což zákon připouští, neboť předpis čl. 133 obch. zák. jest povahy dispositivní. — pozbylo tím jmění společenské jen své samostatnosti, zůstalo

však jměním společníků. Jsou tedy jen společníci nadále nositeli práv a závazků zrušené společnosti a mohou, pokud by nebyla jiná úprava jejich závazných poměrů prokázána, jen v souhlasu o jmění druhdy společenském rozhodovati a jím nakládati. Výronem tohoto práva jest i jejich exekuční návrh. Pokud by tedy dlužník netvrdil a neprokázal, že při zrušení společnosti bylo s vymáhanou pohledávkou naloženo jinak, — a to se nestalo, — nutno předpokládati pravidelný stav a stačil k osvědčení legitimace vymáhajících věřitelů k podání exekučního návrhu průkaz, že veřejná společnost zanikla.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 28. června 1926 č. j. R I 540/26. —va

K vyřízení návrhu na prohlášení nezletilce svéprávným jest příslušným výlučně obecný soud nezletilcův ve věcech sporných — § 109 j. n. —; příslušnost tato trvá i po zániku otcovské moci potud, pokud nezletilý nenabyl práva k volné správě majetku; u manželských dětí jest tímto soudem obecný soud otcův; adopcí nezletilého osobou ženskou nepřechází nezletilec pod moc adoptující ženy.

Soud nesporný má z úřední povinnosti dbáti své příslušnosti a její podmínky vyšetřiti — § 2 nesp. pat. a § 41 j. n. — Rozhodl-li tedy o návrhu soud, který se pokládal za příslušna pouze vzhledem k vykonané adopci ženou, nebyl k tomu příslušným a řízení před ním bylo zmatečno, ježto v řízení nesporném nemohou strany soukromou úmluvou příslušnost soudu určovati. Usnesení o svéprávnosti, doručené toliko nezletilci, nemohlo státi se pravoplatným. Lhůta k rekursu proti tomu počíná běžeti teprve od doručení písemného vyhotovení oprávněné osobě, t. j. poručníkovi. I když tedy nezletilec sám, jemuž usnesení bylo doručeno, stížnosti nepodal, možno zmatečnost, záležející v nepříslušnosti soudu zakročivšího, namítati i v řízení oprávném. Zejména může tak učiniti poručník sám. Mylný jest právní názor, že zmatečným a nepravoplatným prohlášením zletilosti bylo poručenství skončeno.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 18. února 1926 č. j. R II 334/24-4. Dr. Sušil.